

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561043264/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

get original Musicus! Phantasier synes det! jeg har nogle Gange været stum Tilhører!»

»Ja, min Violin er det!» sagde *Peter Wik*, »men Phantasier har jeg aldrig givet mig af med! det er Drengen der, De har hørt! han kan ingen Stykker ordentligt, og saa leber han fra det ene ind i det andet! Det er, som jeg kalder det, Løverdagsmad, plukket sammen fra hele Ugen!»

»Er det ham?» spurgte Greven og saae med et Slags Interesse paa *Christian*. »Der er Genie deri. Du skulde have valgt den musikalske Vej, der havde Du maaskee grebet Din Lykke!»

»Ja saamænd!» sagde *Peter Wik*. »Men seer Herren, naar man kun har Salt og Brød i Huset, saa kan det ikke hjælpe, man sidder og speculerer paa, hvilken Steg der vilde smage bedre!» og nu fortalte han paa sin Maade, hvorledes han havde faaet Gutten ombord.

»Du er jo en lille Eventyrer!» sagde Greven med et Smil, idet han nikkede til ham. *Christian* følte sit Hjerter banke stærkere, idet han blev betragtet af den fremmede, fornemme Herre, men sigte et eneste Ord, skjøndt det var ham selv Talen var om, vovede han ikke. Vilde dog *Naomi* blot sigte: »Jeg kjender ham ogsaa! vi have leget sammen!» men hun blev siddende taus og fæstede sine sorte Øine paa ham.

Maaltidet, som blev holdt, var efter *Peter Wiks* Sigende prægtigt som et Mikkelsaftens Gilde.

Solen var ved at gaae ned, den brænnede med Rødt de sønderrevne Skyer. Skuet over Søen havde noget ganske Egent. Ind imod Sjælland var hele den hvide Lisflade brudt i de mest forskjellige Retninger; det saae ud som et stort uillumineret Landkort, hvor Floder, Bjerge og politiske Grændser ere antydede ved mørkere Streger; en idelig Knagen, i Forening med den sagte Bevægelse, bebudede en Forandring som den, Søen mod Sverrig allerede frembød; her presses sammen store Lisblokke, mægtige Plader, der saae ud som støbt Glas; de skruedes hoit mod hinanden og seilede da paa den grønne, svulmende Sø.

Den nærmeste Iis skorpe ind ved Land rev sig løs, Strømmen drev den ud.

»Der er et Dyr paa den!» raabte *Naomi*.

En stakkels Hare var det, ængsteligt stod den tæt ved Iis krænten